

Gazetka Zespołu Szkół Energetycznych
w Lublinie

Przewodnik

Zespół Szkół Energetycznych
w gronie 300 najlepszych techników w Polsce

Nr 8/2015

**Kolegium redakcyjne
gazetki ZSE:**

Redaktor naczelny:
Karol Podlodowski

Redaktorzy:
Adrian Borowiec
Krzysztof Kleban

Opiekunowie:
Jolanta Migda
Elżbieta Bączyńska
Wiesław Regulicz
Leszek Widz

W tym numerze:

**Historia szkoły w odcinkach
Odcinek VIII - str. 3**

**Z życia szkoły
Firma BOSCH w naszej szkole - str. 5**

**Ulice dawnego Lublina –
Krakowskie Przedmieście
Odcinek I - str. 8**

**Kącik sportowy
Wywiad z absolwentem szkoły
Tomaszem Józefackim - str. 11**

**Z fonoteki sora
Wishbone Ash - str. 13**

Konkurs - str. 16

Historia szkoły w odcinkach

Odcinek VIII

W dniu 10 grudnia 1948 roku walne zebranie Towarzystwa Szkoły Rzemieślniczej im. S. Syroczyńskiego podjęło uchwałę w sprawie wystąpienia do Ministerstwa

Oświaty o upaństwowienie szkoły i przekazanie całego nieruchomości i ruchomego majątku będącego własnością Towarzystwa. Oszacowania majątku dokonała urzędowa komisja, która wyceniła cały majątek (w walucie z 1949 r.). Decyzję o upaństwowieniu szkoły podjął prezes Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego dnia 7 stycznia 1950 r. (Nr IVA-1598/49). W miejsce istniejącej szkoły prywatnej powołany zostaje państwowy zbiorczy zakład o nazwie: Państwowe szkoły w Lublinie. W skład powyższego zakładu zbiorczego wchodzi następujące szkoły zawodowe: Państwowe Liceum Mechaniczne I stopnia w Lublinie, Państwowe Gimnazjum Mechaniczne w Lublinie, Państwowe Liceum Mechaniczne w Lublinie, Państwowe Li-

ceum Mechaniczne dla dorosłych w Lublinie, Państwowe Liceum Przemysłu Elektrycznego I stopnia w Lublinie, Państwowe Gimnazjum Elektryczne w Lublinie, Państwowe Liceum Elektryczne w Lublinie, Państwowe Liceum dla dorosłych w Lublinie. W związku z upaństwowieniem szkoły notarialne przekazanie majątku ruchomego i nieruchomości Towarzystwa nastąpiło 30 czerwca 1950 roku, zaś samo Towarzystwo podjęło decyzję o swym rozwiązaniu w lutym 1951 r. Dyrektorem całego państwowego już zakładu zbiorczego był na mocy upoważnienia Dyrekcji Okręgowej Szkolenia Zawodowego w Lublinie w dalszym ciągu inż. Romuald Zwoliński. Jednakże już od 1 września 1950 r. zostaje powołany równocześnie na stanowisko kierownika Ośrodka Metodycznego i Branżowego dla Szkół Technicznych przy Okręgowym Ośrodku Kształcenia i Doskonalenia Kadr Pedagogicznych Szkolnictwa Zawodowego w Lublinie.

Z tego powodu w dniu 24 listopada 1950 r. przekazuje szkołę Marianowi Rybce p. o. dyrektora. Następuje generalna zmiana ustroju szkolnictwa zawodowego. W miejsce gimnazjów powstają szkoły zasadnicze, a licea zawodowe przemianowane zostały na technika. Znaczna część szkolnictwa zawodowego zostaje podporządkowana ministerstwu branżowym. W miejsce dotychczasowego zbiorczego zakładu szkolnego powstaje Zasadnicza Szkoła Elektryczna i Metalowa oraz Technikum Energetyczne i Mechaniczne podległe Ministerstwu Przemysłu Maszynowego. W związku z rozwojem przemysłu samochodowego w Lublinie w roku szk. 1951/52 Technikum Mechaniczne

otrzymało nazwę: Technikum Budowy Samochodów i zostało przeniesione jako szkoła samochodowa do budynku przy ul. Dymitrowa 3. Zasadnicza Szkoła Elektryczna umieszczona została w budynku przy ul. 22 lipca 10 jako jednostka Publicznej Średniej Szkoły

Ogólnozawodowej, której dyrektorem był Bazyl Poddubiuk, a następnie Eustachy Maik. Technikum Energetyczne pozostaje na Czwartku pod dyrekcją M. Rybki. Warunki lokalowe szkoły są niesłychanie trudne. Obok pomieszczeń na Czwartku szkoła użytkowała pomieszczenie warsztatów szkolnych mieszczących się przy ul. Długosza 6, wypożyczała sale lekcyjne w Szkole Podstawowej nr 6, szkołach budowlanych. Dyrektorem tej szkoły w latach 1955-60 był mgr Kazimierz Orlik.

Opracowanie i uaktualnienia:
mgr Małgorzata Tomikowska
mgr Beata Filipowska

Z życia szkoły

Firma BOSCH w naszej szkole

Wieloletnią już tradycją kontynuowaną w Zespole Szkół Energetycznych w Lublinie jest współpraca z instytucjami, przedsiębiorstwami i firmami specjalizującymi się w szeroko pojętej branży elektrycznej i energetycznej. Jedną z nich jest firma Robert Bosch Sp. z o.o. w Warszawie, a w szczególności jej dział branżowy Elektronarzędzi.

W roku 2000 nauczyciel przedmiotów zawodowych w naszej szkole Wiesław Regulicz nawiązał współpracę z panem Jackiem Bańkowskim, ówczesnym przedstawicielem handlowym tej firmy. Celem współpracy miały być początkowo pokazy najnowszych elektronarzędzi, których pierwsza prezentacja odbyła się w lutym tego roku. Ponieważ pokaz

cieszył się ogromnym zainteresowaniem młodzieży, postanowiono imprezy tego typu kontynuować w latach następnych, bowiem uczniowie oprócz wiadomości teoretycznych mogli również sprawdzić swoje umiejętności praktyczne. Związki z firmą Bosch zaowocowały także dwoma edycjami turnieju wiedzy o tym przedsiębiorstwie, zorganizowanymi dla uczniów szkół technicznych z województwa lubelskiego. Turnieje stały na wysokim poziomie wiedzy, dzięki czemu ich uczestnicy otrzymali cenne nagrody rzeczowe, a szkoła wzbogaciła się o nowe elektronarzędzia. W ciągu dotychczasowej

współpracy firma Bosch utrzymywała stały kontakt z naszą szkołą, regularnie przesyłając najnowsze katalogi narzędzi profesjonalnych jak i dla majsterkowiczów.

O firmie Bosch

Grupa Bosch jest wiodącym w świecie dostawcą technologii i usług. Zatrudnia około 36 000 pracowników na całym świecie (wg danych na 1 kwietnia 2015) i wygenerowała w 2014 roku obrót w wysokości 49 mld euro. Firma prowadzi działalność w czterech sektorach: Mobility Solutions, Industrial Technology,

BOSCH

Consumer Goods, and Energy and Building Technology. Grupę Bosch reprezentuje spółka Robert Bosch GmbH oraz około 400 spółek zależnych i regionalnych w 60 krajach świata. Z uwzględnieniem dystrybutorów i partnerów serwisowych Bosch jest obecny w ok. 150 krajach na świecie. Rozwój, produkcja oraz sieć sprzedaży na całym świecie stanowią podstawę dalszego wzrostu przedsiębiorstwa. W roku 2014 Bosch zgłosił ok. 4600 patentów. Strategicznym celem Grupy Bosch jest dostarczanie rozwiązań dla świata zintegrowanego w internecie. Innowacyjne produkty i usługi Bosch poprawiają jakość życia, jednocześnie budząc entuzjazm użytkowników.

Bosch tworzy technologię, która jest „bliżej nas”.

Sektor Consumer Goods, do którego należy dział branżowy Power Tools (Elektronarzędzi) miał w 2014 roku ok. 9-procentowy udział w całkowitym obrocie Grupy Bosch i zatrudniał ponad 17 tys. osób. Dział Power Tools jest wiodącym na świecie dostawcą elektronarzędzi i osprzętu oraz techniki pomiarowej i narzędzi ogrodowych pod takimi markami jak Bosch, Dremel czy Skil.

Mamy nadzieję, że dotychczasowa współpraca szkoły z firmą Bosch będzie nadal kontynuowana, umożliwiając młodzieży szkolnej poznanie najnowszych elektronarzędzi stosowanych obecnie w praktyce.

Opracowanie:
Karol Podlodowski

Ulice dawnego Lublina – Krakowskie Przedmieście Odcinek I

*„Sercem dzisiejszego Lublina, punktem, gdzie się życie jego ogniskuje i skąd się rozchodzi, jest Krakowskie Przedmieście. Tu panuje największy ruch powozów i dorożek, tu każdy szanujący się obywatel miasta Lublina od starych emerytów i również poważnego wieku przedstawicieli płci nadobnej poczynawszy, aż do małych, różnobarwnie ustrojonych dzieci musi każdodziennie, jeżeli nie częściej, przyjść dla spaceru, dla spotkania znajomych, dla odetchnięcia wreszcie atmosferą ruchu i życia, jakie tu panuje. Istotnie ulica ta, prosta, szeroka, dobrze zabudowana, z całym szeregiem porządnym, czasem ładnym nawet wystaw sklepowych, z dobrym brukiem i dobrymi chodnikami, w znacznej części drzewami wysadzana, robi przyjemne wrażenie, zdaje się być przeniesioną z dużego miasta”.
Tak o głównej arterii naszego miasta pisała w 1901 r. Maria Antonina Ronikierowa, autorka Ilustrowanego Przewodnika po Lublinie. Dziś, po przeszło stu latach, Krakowskie Przedmieście pełni nadal funkcję najbardziej reprezentacyjnej ulicy Lublina. Ulica ta, nazy-*

wana już w XVII wieku ulicą Wielką, zastąpiła dawny trakt krakowski przebiegający w XV stuleciu trasą obecnej ulicy Narutowicza. Na przełomie XVII i XVIII wieku była to już ulica brukowana, od przedpoła Bramy Krakowskiej, czyli dzisiejszego Placu Łokietka, aż do linii obronnej wałów ziemnych znajdujących się wówczas na wysokości dzisiejszej ulicy Staszica (pierwsze zamykały przedmieścia wzdłuż ulic Piłsudskiego, Lipowej, Wieniawskiej i Lubomelskiej, między Bystrzycą i Czechówką). Dzięki dekretowi Zygmunta III Wazy z 1603 r. przy trakcie tym, w miejscu istniejącej od XV wieku drewnianej zabudowy, zaczęto wznosić murowane kamienice z parterami przeznaczonymi do handlu i rzemiosła. Powstało też wiele okazałych budynków. Bogata szlachta stawiała dwory, magnaci – Potoccy, Czartoryscy, Lubomirscy – pałace. Budowano także kościoły, które poza dwoma – Karmelitów Bosych i Bonifratrów – przetrwały do naszych czasów.

Kościół i klasztor Karmelitów Bosych ukończony w roku 1620, po wielkim pożarze, jaki doszczętnie strawił miasto w roku 1803, przebudowany został dwadzieścia lat później z przeznaczeniem na siedzibę władz miejskich – Ratusz. I taką funkcję pełni do dziś. Natomiast kościół i klasztor ojców Bonifratrów z połowy XVII wieku, zlokalizowany w części zachodniej placu Litewskiego, rozebrano w roku 1819, tworząc dla wojska stacjonującego w mieście plac musztry, zwany Polem Marsowym.

Nieistniejącym już obiektem o charakterze sakralnym był wzniesiony w latach 1873 – 1876 według projek-

tu generała inżynierii Chlebnikowa sobór prawosławny pw. Podwyższenia Krzyża Pańskiego, zlokalizowany w środkowej części placu Litewskiego. Budowli nadano

typowy dla tego okresu styl carsko-bizantyjski z sześcioma kopułami pokrytymi zieloną blachą. Przez blisko pół wieku sobór był symbolem carskich rządów i polityki rusyfikacji kraju. Po odzyskaniu przez Polskę niepodległości, w latach 1924 – 1925, sobór został rozebrany, a część uzyskanych z rozbiórki materiałów wykorzystano przy budowie Domu Żołnierza.

Obecnie przy Krakowskim Przedmieściu mamy trzy obiekty sakralne: przylegający do Ratusza, sięgający metryką początków XV wieku, dawny kościół szpitalny, a obecnie rektoralny,

pw. św. Ducha oraz ukończony w roku 1733, a ufundowany przez Sanguszków, kościół ojców Kapucynów pw. św. Apostołów Piotra i Pawła, vis-à-vis placu Litewskiego, a właściwie

usytuowanego na nim pomnika Unii Lubelskiej, wzniesionego staraniem ks. Stanisława Staszica dla uczczenia tego ważnego wydarzenia politycznego. Trzecim obiektem jest zbudowany w latach 1784 – 1787 w końcowym odcinku ulicy klasycystyczny kościół ewangelicko-augsburski pw. św. Trójcy.

Nowy, decydujący o wyglądzie ulicy, okres zabudowy i rozwoju Krakowskiego Przedmieścia nastąpił w drugiej połowie XIX stulecia. Przyczyniło się do tego zarówno wydane w 1862 roku zezwolenie na osiedlanie się w tzw. mieście chrześcijańskim ludności żydowskiej, jak i przejście przez miasto po roku 1864 obszernego ogrodu przy klasztorze Kapucynów. W latach

siedemdziesiątych i osiemdziesiątych XIX stulecia wytyczono tu ulicę Kapucyńską, Kościuszki (dawna Gubernatorska) i Kofłataja (dawna Szpitalna). Niebagatelny wpływ na przyspieszony rozwój gospodarczy miasta miał również fakt otwarcia w roku 1877 przebiegającej przez Lublin linii Kolei Nadwiślańskiej łączącej Warszawę z Kowlem, otwierając tym samym rynki zbytu na obszarze Rosji dla miejscowego przemysłu, rolnictwa i handlu.

Jan Lipniewski

Kąć sportowy

Wywiad z absolwentem szkoły Tomaszem Józefackim

K.P. - Jak rozpoczęła się Twoja kariera sportowa?

T.J. - Swoją przygodę z siatkówką rozpocząłem w IV klasie Szkoły Podstawowej nr 3 w Chełmie. Moim pierwszym trenerem był Andrzej Zalichta, od którego uczyłem się podstaw siatkarskiego rzemiosła. Codziennie uczyłem się na

sksy i na wuefie też była siatkówka. Przy szkole funkcjonował trzecioklasowy klub „Komunalni”. Od VI klasy trenowałem już z zawodnikami tego klubu i pod okiem trenera Kazimierza Prusa. „Komunalni” czasami sparował z pierwszoklasową Avią Świdnik. Wtedy zostałem zauważony i w 1997 roku podpisałem kontrakt. W Świdniku grałem

7 sezonów i w tym okresie chodziłem do Zespołu Szkół Energetycznych. Później grałem w Rzeszowie (5 lat), 2 lata w Olsztynie, w Grecji, we Francji, w Kielcach, a ostatni sezon w Czechach.

K.P. - Ile czasu zajmują Ci treningi i jak wyglądają?

T.J. - Treningi trwają od sierpnia do końca maja. W sierpniu rozpoczyna się tzw. sezon przygotowawczy, który jest najcięższym okresem

pod kątem fizycznym. Wyjeżdża się wtedy na obóz kondycyjny, gdzie trenujemy dwa razy dziennie, jemy i śpimy. We wrześniu rozgrywa się mecze kontrolne oraz turnieje towarzyskie. W tym okresie skupiamy się na elementach technicznych i taktycznych. W październiku rozpoczynamy rozgrywki ligowe. Mecze gramy głównie w weekendy, choć niektóre kolejki w środku tygodnia. Zawód sportowca jest specyficzny, ponieważ nie mogę wziąć urlopu. Kiedy trwa sezon, nie ma chwili oddechu.

K.P. - Jaki masz plan po zakończeniu kariery?

T.J. - Po zakończeniu kariery chciałbym zostać przy siatkówce. Mam uprawnienia trenerskie i widziałbym się jako trener młodzieży.

K.P. - Czy wspominasz naszą szkołę i jakie to są wspomnienia?

T.J. - Bardzo dobre. W tym czasie poznałem wielu fajnych ludzi, a jeden z nich został moim przyjacielem.

ciem. Czasami spotykamy się w Lublinie i wspominamy tamte czasy. Jednym ze wspomnień, które zostało mi w pamięci, jest to, że aby przystąpić do matury z języka polskiego, trzeba było znać treść „Przedwiośnia” idealnie. Chyba nigdy tak dokładnie żadnej książki nie przeczytałem i udało się.

K.P. - Jak wygląda Twoje życie poza trenowaniem? Czym się interesujesz?

T.J. - Poza siatkówką staram się spędzać czas z rodziną. Od cze-

rech lat w trakcie sezonu mieszkamy oddzielnie, ponieważ dzieci chodzą już do szkoły. Jest to trudny czas, ale takie są uroki pracy siatkarza. Interesuję się żużlem, lubię dobry film i majsterkowanie przy samochodzie i

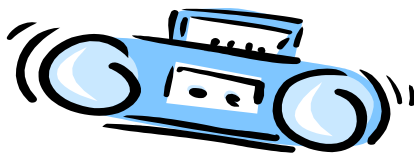
Opracowanie:

Karol Podłodowski

Z fonoteki sora

Wishbone Ash

Wishbone Ash - Brytyjska grupa rockowa założona w 1969 r. przez basistę i wokalistę Martina Turnera. Zespół powstał w małej miejscowości Torquay, uzupełniał go perkusista Steve Upton oraz dwóch gitarzystów Andy Powell i Ted Turner. Po kilku latach działalności przenieśli się do Londynu i tam odnieśli pierwszy prawdziwy sukces, a był nim występ przed grupą Deep Purple. Na próbie przed tym

koncertem Andy Powell odbył jam session z gitarzystą tej formacji Ritchiem Blackmor'em, ten zachwycony grą Powella zarekomendował go producentowi Derekowi Lawrence'owi. Po udanych rozmowach z wytwórnią

plytowa w 1971 r. w londyńskim studio powstał pierwszy album kapeli zatytułowany po prostu „Wishbone Ash”. Nie odniósł wielkiego sukcesu komercyjnego, ale był dobrze przyjęty. Zespół zasłynął tym, że jako pierwszy tworzył i występował z dwoma gitarzystami. Muzyka, jaką tworzyli, określana była jako progresywny hard rock, czasami zahaczający o bluesa. Kolejnymi albumami w dorobku Wishbone były: „Pilgrimage” (1971), „Argus” (1972), „Wishbone Fo-

ur” (1973). W 1974 roku grupa też wydała płytę „There’s the Rub”, ale zabrakło na niej Teda Turnera, zastąpił go Laurie Wisefield. Z nim na pokładzie wydali „Locked In”, „New England” oraz „Front Page News”. W 1980 nastąpiła kolejna zmiana znowu na miejscu gitarzysty, był to powrót Teda Turnera. Jeszcze w tym samym roku ukazał się krążek „Just

Testing". Rok później powstał „Number the Brave”, tym razem z nowym basistą Johnem Wettonem z King Crimson. Po jeszcze kilku takich rozszadach Wishbone ponownie postanowili tworzyć w oryginalnym składzie. Powstało wtedy kilka albumów, ale największy sukces komercyjny odniósł album „Nouveau Calls”, który zwieńczony został bardzo udaną trasą koncertową. Pomimo sukcesu i kolejnych dobrych płyt w zespole co jakiś czas dochodziło do zmian w składzie. W chwili obecnej w Wishbone pozostaje tylko jeden oryginalny członek, a jest nim gitarzysta Andy Powell.

Przez cały okres działalności Wishbone Ash wydali 25 płyt, które były różnie odbierane przez fanów. Warto wspomnieć, że od momentu założenia zespołu w 1969 roku przewinęło się przez niego ponad 20 muzyków. Grupa tworzy i koncertuje do dziś, od 2007 roku w dosyć stabilnym składzie, ale ich kompozycje nie mają już tak dużej popularności.

Opracowanie:
Adrian Borowiec
(*Iron/Boro*)

Rozmaitości

Konkurs !!!

W dzisiejszym numerze ogłaszamy konkurs na odgadnięcie, do których nauczycieli naszej szkoły należą pupile przedstawione na poniższych fotografiach. Zgłoszenia z kuponem konkursowym należy składać do sekretariatu szkoły w terminie do 1 listopada 2015 roku.

1

2

3

Kupon konkursowy (wpisz nazwiska nauczycieli)

1 –

2 –

3 –